

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. Qua ratione fides prædictos fructus producat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

tum, sed tranquillum & quasi lacteum ob scientiæ vitæque sanctitatis abundantiam. Quod si feruent interdum, is est feruor spiritus; & si spumant, id faciunt sancta quadam indignatione aduersus ipsa peccata. Ac denique non sunt sidera errantia, sed firmiter fixa; permanentes semper in lumine suo: & sunt tanquam polus ad aliorum directionem, ob insigne vitæ ac doctrinæ exemplum. *p Dan. 12. 3* *q Apoc. 12. 2* *Qui enim docti sunt* (dixit Angelus Daneli) *fulgebunt quasi splendor firmamenti: & qui ad iustitiam erudierunt multos: quasi stelle in perpetuas æternitates: Ex quibus constituitur corona stellarum duodecim; quam habet Ecclesia in capite suo, ob continuas victorias quas per eos continuè obtinet.*

§. 2 *Quæ ratione fides prædictos fructus producat.*

NE quis tamen decipiatur, existimans, solam fidem, quæ in intellectu est, hos fructus producere: operæ pretium erit rationem indicare, quæ id faciat. Præmittendum est autem: a *quoniam Dei perfecti sunt opera;* & cum aliquid incipit, cupit illud omnem sibi debitam perfectionem habere: id est vocatio, quæ fidem Catholicam nobis inspirat, ed tendit, ut eam non solam, sed cum cæteris etiam virtutibus cordi nostro insecat; & nominatim illam, de qua Apostolus, quod *b fides per charitatem operetur;* c *Christumque habitare per fidem in cordibus nostris, in charitate radicatis & fundatis.* Potuisset quidem Apostolus commutatis verbis dicere, Christum habitare in cordibus nostris per Charitatem in fide radicatis & fundatis; quia utraq; hæc virtus est spiritualis ædificij fundamentum, & radix: vnde spiritus fructus procedunt, altera alteram adiuuante, ut illi producantur; siquidem fides non sufficeret sine charitate; nec posset charitas esse absque fide. Quemadmodum intellectus & voluntas sunt radix & origo operum, quæ sunt hominum propria. Intellectus enim dirigit voluntatem in ijs, quæ velle debet: voluntas verò mouet, ipsumque intellectum ad id applicat, quod cognoscere oportet. Sic inquam fides quæ Iustorum intellectum perficit, Charitatem dirigit in ijs, quæ debet diligere; Charitas verò quæ perficit voluntatem, fidem ipsam excitat ad ea, quæ sunt credenda: & utraq; simul tanquam duæ sorores coniunctæ admirandos proferunt fructus in omni genere virtutum, insignesque victorias consequuntur ad gloriam Domini, qui dixit: *d ascendam in palmam & apprehendam fructum eius:* quæ autem hæc est palma, in quam ascendent qui **C H R I S T V M** sequuntur, nisi fides cum Charitate coniuncta? per quam, ut ait Sanctus Ioannes, *e mundum vincunt & victoriam consequuntur.* utriusque autem competit palmarum proprietas, de quibus Plinius, quod sit inter illas mas & femina; quas ut fructus proferant, oportet ad eod propese

inui.

Fides charitate formata.

d Cant. 7. 8.

e S. Ioa. 5. 4.

Lib. 14. c. 4.

Plinius lib.

o. verbo

Nuptia.

inuicem esse plantatas, ut vtriusque riuces se inuicem complectantur. Ita ergo necesse est, fidem & charitatem sese mutuo complecti, esseque coniunctas ad fructum proferendum. Apostolus autem hos fructus, fidei tribuit, quatenus illa prima est, quae docet quid sit faciendum, & ad illud inclinat, semperque inter reliquas virtutes quasi clamat, easque in proprijs actionibus comitatur: fides enim per Charitatem diligit, obedit per obedientiam, per patientiam tolerat, demittit se per humilitatem, aggreditur per fortitudinem; & quod habet, largitur per liberalitatem. Et hoc est quod dicitur *Iustum ex fide viuere*. Illa enim ipsum dirigit in omnibus, quae facit, accedente simul Charitate, ut plenam perfectionem obtineat. Quare, si proficere in diuino Spiritu cupis, necesse est in vtramque hanc palmam fidem & Charitatem oculos conijcere, easque in anima tua ita connectere, ut fructus dulces ex eis colligere valeas. siquidem non sine causa in templo, quod vidit Ezechiel, multae erant Cherubinorum figurae cum duplici facie, altera hominis, altera leonis: faciem hominis iuxta palmam ex hac parte. & faciem leonis iuxta palmam ex alia parte: ad significandum, quod oporteat, iustu duplicem suam faciem siue potetiam, intellectum & voluntatem cum duplici palma, fide & Charitate, coniungere, eas inter se & secum ipse vniendo: ut viuus fiat Ecclesiae membrum, fructusque aeterna vita dignos proferat. Ex his palmis tres praecipuos fructus colliges, tres sc. externas Fidei protestationes, & confessiones. Prima fit verbo: de qua Apostolus: *h Fide creditur ad iustitiam: ore autem confessio fit ad salutem*. ut fides, quae in corde latet, magna libertate manifestetur lingua, quando id est necessarium ad gloriam Dei, eiusque Ecclesiae, aut ad salutem animarum nostrarum, aut ad proximorum utilitatem. Quamuis enim haec verba non fructus esse videantur, sed folia: sunt tamen folia fructuosa, quemadmodum *ifolia ligni vitae*, quae conducunt ad sanitatem gentium, & ad pugnandum contra daemones. Nam quemadmodum palmarum folia (ut ait quidam) figuram habent gladij, ita verba fidei, gladij sunt spiritus ad pugnandum, & victoriam de nostris hostibus reportanda. Quae ob causam suadent SS. Patres, frequenter proferre symbolum Apostolorum, & reliqua Ecclesiae symbola, attentius perpendentes mysteria & verba quae in illis continentur; propterea. n. repetit illa Ecclesia quotidie in horis Canonicis, & frequenter in sacro Missae. S. Ambrosius suadet recitari symbolum quotidie mane, & quando in aliquo timore, aut periculo nos videmus constitutos. S. August. & Hieronymus hortantur, ut repetamus, antequam incumbamus, & antequam ad externas occupationes prodamus: & ut cordis nostri tabulis infigamus. Et propterea fortasse SS. Apostoli non illud nobis scriptum reliquerunt, sed per traditionem, & verbo; ut nos docerent, oportere illud sculptum in anima & in ore gestare, tanquam nostrae religionis signum,

& su-

*Hab. 2. 4.
Rom. 1. 17.*

*Ezec 41.
18.*

*Tres fidei
fructus.*

h Ro. 10. 10.

*Professio fi
dei.*

*i Apo. 21. 2.
Hugo Card.
in Psal. 19
V de Virgã
in c. 7. Apo.
Sectio. 9.*

*Lib. 3. de
Virgin
S. Aug. lib. 1
de symbolo
ad Carech.
c. 1.
S. Hier. epist
61. ad Pam
mach.*

& supra ipsum cor ponere, tanquam scutum contra omnes hostium tentationes, iuxta Apostoli adhortationem dicentis: vt *in omnibus sumamus scutum fidei, in quo possimus omnia tela nequissimi ignea extinguere.* Et ideo consueuimus in periculis mortis illud proferre symbolum, vt ea euadamus. Denique confessio hæc aded debet esse animæ nostræ insculpta, vt parati simus vitam ipsam, quemadmodum Martyres, perdere potius, quam in aliqua eius confessionis parte deficere. Quod quia arduum est, instituit Christus D. N. confirmationis Sacramentum: quo speciale ad id auxilium nobis præberet, vt suo loco videbimus.

2.
Oratio.

Serm. 36. de
Verb. Do-
mini.
I Rom. 10.
13.

Lib. de Fide
& oper. c.
21.

m Luc. 17.

21.

n Rom. 13.

10.

o Rom 5.5.

p Marc. 9.

22.

Ibid.

q Luc. 18.

42. Sc. 7.

50.

3.

Bona opera.

I Ti. 1. 16.

Hæc fidei confessioni altera est coniungenda, quæ Orationem comitatur: Nam eo ipso, quod oramus, aut aliquid à Deo petimus, confitemur fidem eius Diuinitatis, Sapientiam, Omnipotentiam, ac Bonitatem Domini, à quo petimus: & eadē viua Fide illud impetramus. Oratio enim eiusque efficacia, ad obtinendū qd petimus, est fructus fidei præstantissimus: quemadmodū perpendit S. Augustinus his verbis: *Si Fides deficit, Oratio perit. Quis enim orat, quod non credit?* vnde & B. Apostolus, cum ad orandum exhortaretur, ait: *Omnes, quicumque inuocauerit nomen Domini, saluus erit.* Et, vt ostenderet, Fidem fontem esse orationis, nec posse ire riuum, vbi caput aquæ siccatur, adiunxit atque ait: *Quomodo autem inuocabunt, in quem non crediderunt?* Ergo, vt oremus, credamus: Hæc S. Augustinus. Quare omnia Encomia & magnalia, quæ sancti tribuunt orationi; & quæcumque gloriofa ac prodigiola illa obtinet, omnia sunt fidei ac fiducia fructus, ita vt etiam ipsa Charitas, qua fides operatur, & à qua perfectam suam vitam accipit, hoc nomine censenda sit fructus eius: quemadmodum idem Augustinus insinuat, cum ait: *hæc fides est in regnum Dei, quod intra nos est: hanc rapiunt violenti credentes, & impetrantes Spiritum Charitatis, quæ est plenitudo legis. Violenti enim (ait) fidei, Spiritus S: impetratur: cuius o Charitas diffusa est in cordibus nostris.* Sed quid non obtineat fides, cum Christus D. N. petenti sanitate filio suo, habenti surdum & mutum spiritum dixerit: *psi potes credere, omnia possibilia sunt credenti?* Omnia, (inquit S. Hieronymus) quæ ad animæ sanitatem spectant, fructus sunt & effectus fidei petentis illa in oratione, & nomine Saluatoris. & hanc ob causam idem ipse Saluator miracula sua sæpè tribuebat Fidei ea petentium, dicens eis: *q Fides inuate saluum fecit, ab ea enim tanquam à radice fructus iste processit.*

DENIQUE alia est Fidei confessio, quæ externa propria Christianismi opera comitatur, quæ humanam rationem superant, qualia sunt, peccata confiteri, communicare, iniurias tolerare, & eas inferentibus dimittere, & similia: his enim profitemur fidem, quæ nos ad ea præstanda permouet. & vniuersim, quemadmodū peccatore r *factis negant DEVM*, ita Iusti factis

luis

fuis eundem confitentur: mala euitantes, bona verò propter eius amorem perficientes. Ac propterea S. Thomas fidei effectus reducit ad duos, timorem scilicet Dei, & cordis puritatem. Ille enim & ad timorē, & ad reuerentiam diuinæ Maiestatis nos inducit; & absterrret ab offensione eius bonitatis, ne in eius Iustitiæ manus incidamus. Eadem quoque fides (vt sanctus Petrus dixit) *purificat corda*, reiiciendo ab eis affectiones terrenas, quibus maculantur; eleuando verò illa ad rerum cœlestium amorem, quo purificantur & nobilitantur. Et hic modus fidei profitendæ est maximè necessarius; quo virtus huius arboris non solum ex foliis, sed multò ampliùs ex huiusmodi fructibus deprehenditur: sine quibus (vt ait sanctus Iacobus) *Fides mortua est in semetipsa*: quemadmodum verè est mortua in illis Christianis, qui ob lethale aliquot peccatum, gratiæ & charitatis vitam amiserunt. Ex quo prouenit necessitas vocationis ad hanc vitam reparandam, de qua in sequentibus capitibus agetur.

2. 2. q. 7. a.

1. q. 2.

1. Act. 15. 9.

1. Iaco. 2. 17.

CAPVT X.

DE VOCATIONE AD OBTINENDVM ET RE-
parandum statum gratiæ peccatores iustificantis, & ad miran-
dis que in se continet commodis.

CVM præclara omnia, quæ de Ecclesia Fideque Catholica sunt dicta, ed tendant, vt Christiani, Iusti sint ac Dei amici: nulla est gloriosior, maiorisque momenti Vocatio, illa, quæ immediatè eos permouet, ad hanc gratiam, & cum Deo amicitiam procreandam. Et quoniam eius præstantia nulla alia via commodius intelligi potest, quàm si præclarissima bona, quæ in se continet, aperiantur: aduertendum est, quod (quemadmodum S. Augustinus dixit) quamuis creare cœlum & terram opus fuerit grande; maius tamen sit, ex peccatore facere Iustum. Nam creationi nulla creatura resistit; Vocationi autem ad iustificationem potest resistere peccator, cuius voluntatem solus Deus mutare potest; & efficere, vt non resistat, sed acquiescat: & tunc (vt ait S. Thomas) eleuat illum ad bonum quoddam supernaturale, quod sine vlla comparatione superat quicquid est cœlum & terra. Ex quo vterque hic Sanctus Doctor inferunt: quamuis gloria, quæ Iustis in cœlo redditur, sit maius bonum, quàm gratia, quæ peccatoribus datur in terra; hæc tamen hanc præ illa præstantiam habet, quòd in ea mirificè splendeat diuina misericordia, &

Tract. 72. in
Iohannem.

2. 2. q. 113. a. 9.

Tom. 1.

L

immenta